स दृष्ट्वा ज्वलितं दीप्त्या तापसं शंसितव्रतं ।
प्रहृष्टवदनो राजा ततो ऽर्घ्यमुपहारयत् ॥ ९ ॥
स राज्ञः प्रतिगृह्यार्घ्यं शास्त्रदृष्टेन कर्मणा ।
कुशलानामयं प्रीतः पप्रच्छ वसुधाधिपं ॥ १० ॥
पुरे कोषे जनपदे बान्धवेषु सुहृत्सु च ।
कुशलं कौशिको राज्ञः पर्यपृच्छत् सुधार्मिकः ॥ ११ ॥
अपि ते संनताः सर्वे सामन्ता, रिपवो जिताः ।
दैवं च मानुषं चैव कर्म ते साध्वनुष्ठितं ॥ १२ ॥
वशिष्ठं च समागम्य प्रहसन् मुनिपुंगवः ।
यथार्हं चार्चयित्वैनं पप्रच्छानामयं तदा ॥ १३ ॥
ते सर्वे हृष्टमनसस्तस्य राज्ञो निवेशनं ।
विविशुः सहितास्तेन निषेदुश्च यथार्हतः ॥ १४ ॥
अथ हृष्टमना राजा विश्वामित्रं महामुनिं ।
उवाच परमोदारो हृष्टस्तमभिपूजयन् ॥ १५ ॥
यथामृतस्य संप्राप्तिर्यथा वर्षमनूदके ।
यथा सदृशदारेषु पुत्रजन्माप्रजस्य वै ॥ १६ ॥
प्रणष्टस्य यथा लाभो यथा हर्षमहोदयः ।
तथैवागमनं मन्ये स्वागतं ते महामुने ॥ १७ ॥
कस्ते ऽभिलषितः कामः किं करोमि प्रशाधि मां ।
पात्रभूतो ऽसि मे ब्रह्मन् दिष्ट्या प्राप्तो ऽसि मानद ॥ १८ ॥

Digitized by Google